

JUHÁSZ FERENC

Halandóság-mámor

1.

*Az idő, mint levelek
életünkről lepereg.
Mi vak halottak leszünk.
Az idő lesz öregebb.*

*Vén fa, odvas, repedős,
taplógomba-esernyős,
rücskös, kusza, pudvás, ősz,
pedig köddel viselős.*

*Ágai közt áll a szél,
mint száraz dohánylevél,
ágbozótban ikra-csönd
dohányszűz tollal beszél.*

*Lehetnél, mint tengerkék
titok-láng emberiség.
Csipogó delfin-sarlók
ugrás-mosoly hal-fecskék.*

*Emlős-vigyor robbanás,
vízből fölhurkolt fütty-láz,
nyitott olló fogsorú
ostor-hullám rohanás.*

*De nem vagy az, nem szülhet
fényt az Istenben-küret,
a Sátán-méhkaparás
gyásza vérnyál-méhköpet.*

*Csöpp lábacska, kezecke,
szemháj-zsákban szemecske,
csiga-szemcsokor mögött
pont-kút csigafüleske.*

*Szétvagdosott kaparék
az ember-volt maradék:
széttárt világ-combok közt
véres szór, lét-hulladék.*

*Virágunk nem lehet az
a szorongás köd-vigasz.
Hisz reményre szült anyánk.
S bolygónk jég lesz. Torz tavasz?*

2.

*Úszik a fehér foszladék,
körötte homálylik a kék,
mint remény a szégyenen:
asszony-emplőbőr fényesen,
a dagadt emlőkbe a nap
arany-fogsorral harap.
Fönt is természet, lent is az,
bent is természet, kint is az:
mert minden másként ugyanaz.*

Mert minden más tűz ugyanaz.

*Mert minden ugyanaz a más:
elmúlásba zuhanás.*

3

*Kísérletek, öregség
ez a vers-vágy betegség.
Pokol-üstökkel sziszeg
bennem minden testüreg.*

*Minden tartály, szakadék,
gömbháj, edény-töredék*

*amit anyagom betölt,
mint a halottat a föld.*

*Bennem vér, nyál szerv-homály,
tengertajték láz-dagály,
dühös világegyetem
sejtizzása végtelen.*

*Vagyok, hiszen létem ég:
halandóság-foszladék,
vérrel beszótt gyöngyhalom,
teremtésre alkalom.*

*Félelem és rejtelem,
gyász, düh, bánat, értelem,
bonyolult megmaradás
testcsomaga elmúlás.*

*S mi lesz, hogyha szívem üt,
falára ír végbetűt
a-már-vége hűvösség?
Rothadás, csönd, üdvösség.*

4.

*Szememen fény-salak,
köröttem kék falak.
Felhők az ég-tetőn:
sír-foszlás szemfödőn.*

*Titán felhő-gombák
tolongnak éj-zöldben:
növényállat-hordák
köd-gomba erdőben.*

*Ringanak, elúsznak,
habok habba csúsznak,
tenyésznek ziláltan:
békák tó-hínárban.*

*Csipkék és rojtok közt
ontják a fény-eszközt,
nyál-farkat okádnak,
mintha szántanának.*

*Elmentem, itt vagyok,
világgá maradok.
Szemem, a látás-toll
csillagokat súrol.*

*Mint hajnalt a kalász,
harmatot légy, darázs
arc-gomba fejével,
hatezer szemével.*

*Ami, mint gyöngymorzsa:
vesékké rakódva,
s álkapocs-bajusz lóg:
nyálszálon patkó-pók.*

*S mozaik-szemükben:
kazetták-félgömbben
szikrázó lét-börtön.
Halál-köd szívükön.*

5.

*Ami zöld az zöld,
ami kék az kék,
virágzik a föld,
még nem őszikét.*

*Világvárosok,
bércek, tengerek
fölött a mocsok
múlás hempereg.*

*A megmaradás
örök tüze fagy
gömb-tükre csalás:
ami élni hagy.*

*Aztán bezabál,
mint a krokodil,
fog-tátott halál:
háncs-rög zománc-nyíl.*

*Voltam, nem leszek,
voltunk, nem leszünk.
A benyelt szívek:
nyál-virág hitünk.*

*A szétfeszülő
Földgömb-ösöreg
méhburka: idő-
üveg-göngyöleg.*

*Ő is halni fog!
Lángban olvad el,
hővé párolog.
Sírja tűz-kehely.*

6.

*Könnyű voltál,
mint letépett keskeny fűszál
a fogak közt,
vízérhajszál-horgolásos,
vékony zöld szár,
zöld mozaik-berakásos.
ércsatornás hegyes levél,
éles illat-vonal penge
amit már nem lenget a szél,
amit már nem ráz az eső,
amit már nem pihéz a tél,
pedig benne tízezer cső:
kapilláris vízcső-csipke
ami létét létté vitte.
Rágás-nyálban bizseregve
halálát már el se hitte
s zöld a levél, zöld a szár
s zöld a nyál.*

Így halok meg én is.
gazdag is, szegény is:
Isten rágó fogai közt,
Isten nyálában forgatva,
Isten-szájtól szopogatva,
összetörve, szétszakítva.
Pedig nehéz szívem jobban
fáj, mint a zöld fűszál-csontban
a nyál-kín, a harapás-kín.
Ő nem tudja, én tudom csak
ki az aki holtta harap.
Péppé alvadok fogain,
zöld pép-nyál leszek ajkain.

7.

Tudta e Isten,
akit mindig kerestem,
nem a túlvilágon és nem a kereszten,
de odakint és itt benn,
a szív forró, vagy fagyott celláiban,
a kozmosz-magányban és a földi sárban,
a titokhús borostyán óceánban,
a vérkeringés-éjben,
az úrbe szétszórt fénylisztben,
nem a lázban és nem a gyászban,
nem a bűnben és nem a kéjben,
nem a keserűség
megvénült otthonában:
ami a puli-hűség
a fortyogó világban,
fehér szórlemezeivel,
vakci kék szemeivel
a földig-érő bőség,
akár a felhős ég,
eső előtt a kuporgó szükség,
ugató szüzesség,
tudta e Isten,
hogyan a halandóság-mámor csak az emberé lesz?
Hiszen a szív-méz gyantás fénnel csorog,

*mint a sárgapettyes fekete méh-szájból az égő csillagok,
mint a viláögsszeg, ami önmaga fénye és ragálya,
s izzadtan ragyog,
mint a Tejút hullás-nyála
s a szívenszúrt Mindenség lövellve kivérez,
hiszen a halálé lesz,
és csak boldogságot érez,
mintha ágyon heverő,
meztelen szeretkező,
öregedő
férfi, nő
jajgatva, kiabálva élélvez.*

*S az asszony
sikít a szerelem-hasznon,
fekszik mint egy szét-erjedt szárnyú fehér hattyú,
hanyattfekvő boldogság-irgalmú,
széttárt lábai rózsaszírom-lapátok
és csak szép tűzőzön van és nincsen átok
és szőr a szőrön,
méz a húson,
s a szőrszál rostszíven,
mint a csillagok az Isten-semmiben:
forró gyöngypontok, lágymorzsa férfi-aludttej.
S az asszonyemlők között
verejték vonalközök,
s a szemérmes asszonyemlők között
a nyakon átkarolt lihegő férfifej.
Mint úrhajós-halandó ragad az úr-térhez.
S a Mindenség az Istentől élélvez.*

8.

*Az alkony-infarktusus ég
fagy-fosztás jaj-szív könnyűség,
izzadó kábel-bozont kefék,
tigrishörgésből csönd-vidék,
vörös süllyedés vágy-halom,
alvadtvér-trágyából szorgalom
és fölötte a kék*

*és fölötte a fénypetés fekete,
mint egy légnőstény százezer potroh-köpete.*

*Aztán jönnek az angyalok,
a mindenütt-szemű vakok:
mert hátukon, a hasukon,
a száj-lakaton, szárnyakon,
hónaljukban, lábaikon,
szájukban, homlokukon,
a lábujjakon, a nyakakon,
kazetta-tojás légyszemek,
a szárnyereken légyszemek,
a potroh-faron légyszemek,
ők a vannak-de-nincsenek,
ők a szem-tömeg vakok,
akár a kihűlt csillagok,
a neutron-csillagok,
a darázs-szemű angyalok,
a lepke-szemű angyalok,
szítakötő-szemű vakok,
rovar-szemű hallgatók,
hiszen*

*Isten
gén-beavatkozása
ez a szikrázó angyalszem-kása,
ez a másvilág-celofán
cellás rózsacsönd-tulipán,
mint zúzmara a téli fán,
mint üvegfúvásból csipke
elmúlásunkra terítve
ragyog, csillog, csönd-tűzzel ég
a némaláz halmaz buborék.
És minden szem, mint az öreg kút:
halálhullásra csöves út.*

*Hiszen a képzelt angyalok:
a nem nőstények, nem kanok,
nem hímek, szülő-edények.
Szolgálat-gazdag szegények.*

*Ők visznek a halálon át,
mint a vakvezető kutyák.*

9.

*Alig látok. Szemüveg
szememen a fény-süveg.
Írok mégis, lobogás
agyamban a látomás.
Ez a létem-háború,
derűből szótt fény-ború.
Nagy papíron kis betű,
mint hajszálon a tetű,
hónaljszórón a serke:
fehérpont töpörtyücske,
bajszomban a tetű-nász,
mint a szélfújta kalász,
kristálylevél-hemzsegés,
bozsgó tenyészet-szülés,
hímvezzóm fölött a szőr:
mintha hóvihar gyötör
fehér fagy jég-késeket
köpve rétre, ég-szüzet,
tolong hajamban a vad
gyémántpajzsocska-huzat,
a vérpontocska hasú
megszállás-csönd háború.
Szemöldököm üveg-köd,
derengés-nyáj, izzó szög.
Íme, újra háború,
okkupáció-korú,
láz-halál-megmaradás
rettenet-vár versírás.*

10.

*Fázom, lázas érverésem
véremben vad jégverésem,
fehér zuhogás pirosban,
mint hó-csönd erdő-tilosban,
őz-ácsorgás havazásban,*

sárga bagolyszem toll-házban,
s a bagolyszem akár a hold.
Hisz fehérgyász éjszaka volt.

11.

Ebben a szív-jégverésben,
a jégeső-szívütésben
elpusztul gazdag vetésem.
Mégfagyok a szenvedésben.
Összetörök, mint a növény
a tündöklet-jégsúly alatt,
mint a virágzás-szövevény
földből kinőtt zöld őskalap.
Zöld halál lesz üveg-présem.
S nincs oldás a szenvedésben.

12.

Őrjöngő Jég-Angyalok
tapossák szegény-kertünket,
hétköznapi ünnepünket
a Szárnyas Fehér Kanok,
a Jégzúgás Trombiták,
Jégharang Nősténybikák,
izzó talppal, fagy-bokával,
jég-csülkökkel, jég-patákkal,
jéglap-pikkely borzolt szárnyal,
jégcsipkeláz-kakaslábbal,
vak fehér zihálás-foggal,
dupla szög-pajzs fogsorokkal,
borzalom-fény szárnydúlással,
jégesernyő-zihálással
marják, harapják, kapálják,
tűz-baltákkal kalapálják
szegény kiskert-szégyenünket,
csőrrel ütik zöld szívünket,
összetörve lüktet halom
kásaként a paradicsom,
paprika, tök, krumplivirág,
a vers-vágy jövő-szomjúság,

az egész jövő-iffúság,
nyög, jajgat, sír, csúszik, zokog,
tört csontként sikít és kopog
ami azt hitte lenni fog,
ami volt és ami nincs már,
megzabálta Jégangyal-nyár,
ami vigasz lett volna, Kis Éden:
nagy szegénység kis szívében,
zöld tűz helyén jégkása-tál,
tóvá fagyott könny, angyal-nyál,
a zöld-remény tűz-szűzesség
helyén jégmárvány-veszettség.
Hisz a vihar fogsorában,
megrágott szegény-virágban,
mint gyerek-sír szomorúság
dermed az eltört iffúság.
S fehér halál. Halott nyár van.

13.

Létet már nem élvez,
halált már nem érez
aki halottá lesz!
S amit a jég elvesz:
még több szegénység lesz.

14.

Tombol a jégvihar!
Tapos, zúz, őrjöng jégcsipke-lábaival,
suhog, sikít jégiszony űs-sárkány tengerláng-
szárnyaival.
S összetörik, jégmárvány hullám-sistergés lesz
a lágyfeszés zöldben derengő növény,
ami csak nőne és sose kérdez.
Hisz ez a nőni-kész sejtelem-remény
ég, mint a lángpokol kozmosz-költemény.
Bár szegénység-kertünk csak agyag,
mint koponyákból kivett rothadó agyak,
rózsasárga fodor-kupacok,
angyalszem csillag-halmazok

*amin zokognak a Szeráf-héroszok,
hatszárnyú Kerub-titánok
s testükből vulkánfüst szivárog.
Nekünk mégis e kert-jelen
a növény-hit, növény-küzdelem,
a győzelmes gyötrés-szerelem,
nekünk a gyöngéd sarjadás,
adakozás és villanás.
Az volt és most már döglött fehér,
mint százezer fagyott denevér:
babérlevél-bajszú hártyaesernyők
csumós lepedőrétege. Takarja az időt.*

15.

*Ó, milyen jövő vár
az emberiségre!
Halál-gyantába zár
minket az ős-béke.*

*És mi abban függünk:
szűnyog borostyánban,
s toll-csápunk, szájszervünk
a növény-kristályban.*

*Mint megállt zsebóra
lengő-kalapácsa.
S nem lesz Isten jóra,
Ördög csábításra.*

*Szemünk szeder-morzsa,
nemzőszervünk vak gyász.
A lógunk csillagokra
száradt élet-mozgás.*

*Mert kihal az ember,
ez Föld-végzet sorsa.
És sivatag, tenger,
lángszirt jéghegy-horda.*

*Boldog halandóság,
halandó boldogság!
Fizetett adósság:
mámor-bizonyosság.*

*Jajgömb a Földgolyó.
Növénycsontváz-börtön.
S örökké hull a hó.
S ködburok a gömbön.*

*Ez nem magzatburok,
ez csak köd-koporsó,
s a halott Föld forog:
halál-magzat-orsó.*

*Hisz már beköszöntött
a Végső Földi csönd.
Jég-vértet, köd-öltönyt
Hord, holt-szív sors-közönyt.*

*Beszótték a Földet,
úr-harag-zengésben,
mint fehér arc-szörzet
hó-pokol nem-létben.*

*S körül holt csillagok,
s köztük Isten szaga,
jég-ágak, bozontok.
S csönd. Hó-láng éjszaka.*